

**E
I
L
Ė
R
A
Š
Č
I
A
I**

REGINA BIRŽINYTĖ

2024, KELMĖ

Sudarytoja vyriausioji metodininkė Nijolė Kančauskienė
Maketavo vyresnysis bibliotekininkas Rolandas Kančauskas
Viršelis Birutės Špukienės
© 2024 Kelmės rajono savivaldybės Žemaitės viešoji biblioteka

Regina Biržinytė

EILĖRAŠČIAI

Kelmė

2024

Regina Biržinytė (1949–1996) – poetė, kūrėja, visuomenės veikėja, kraštotyrininkė, Kelmėje gyvenusi nuo 1952 m., palikusi ryškų pėdsaką krašto kultūros, istorijos srityse, aktyvi visuomenės veikėja, Lietuvos persitvarkymo Sąjūdžio Kelmės skyriaus narė, subūrė rajono literatų klubą „Vieversėlis“ (vėliau – „Vieversys“), organizavo literatūros šventes (jos pavadintos „Poezijos pavasarėliais“), kurios yra organizuojamos ir šiandien, keturių knygų autorė, Šiaulių jaunųjų rašytojų sekcijos, Žemaitijos rašytojų bendrijos narė. 1996 m. Kelmės rajono savivaldybė įsteigė literatūrinę R. Biržinytės premiją, kuri šiuo metu teikiama kas dveji metai.

Virtuali video / audio knyga, kurioje R. Biržinytės eilėraščius galima ne tik skaityti, klausyti, bet ir ... matyti (sukurtos originalios eilėraščių vizualizacijos, fotografijos ir iliustracijos), parengta įgyvendinant Kelmės rajono savivaldybės Žemaitės viešosios bibliotekos projektą „Ir niekur iš čia man neišeit (poetės Reginos Biržinytės 75-osioms g. m.)“, kurį finansavo Lietuvos kultūros taryba bei Kelmės rajono savivaldybė.

R. Biržinytės poeziją skaito Kelmės mažojo teatro aktorė Justina Kasiulytė, fotografijų autorė Aušra Saponkienė, iliustracijas piešė moksleivės Goda Rukšytė (Kelmės Jono Graičiūno gimnazija) ir Urtė Seselskaitė (Tytuvėnų gimnazija), vizualizacijas kūrė Kelmės profesinio rengimo centro multimedijos techniko specialybės moksleiviai, UAB „Justudija“ bei bibliotekos specialistai.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

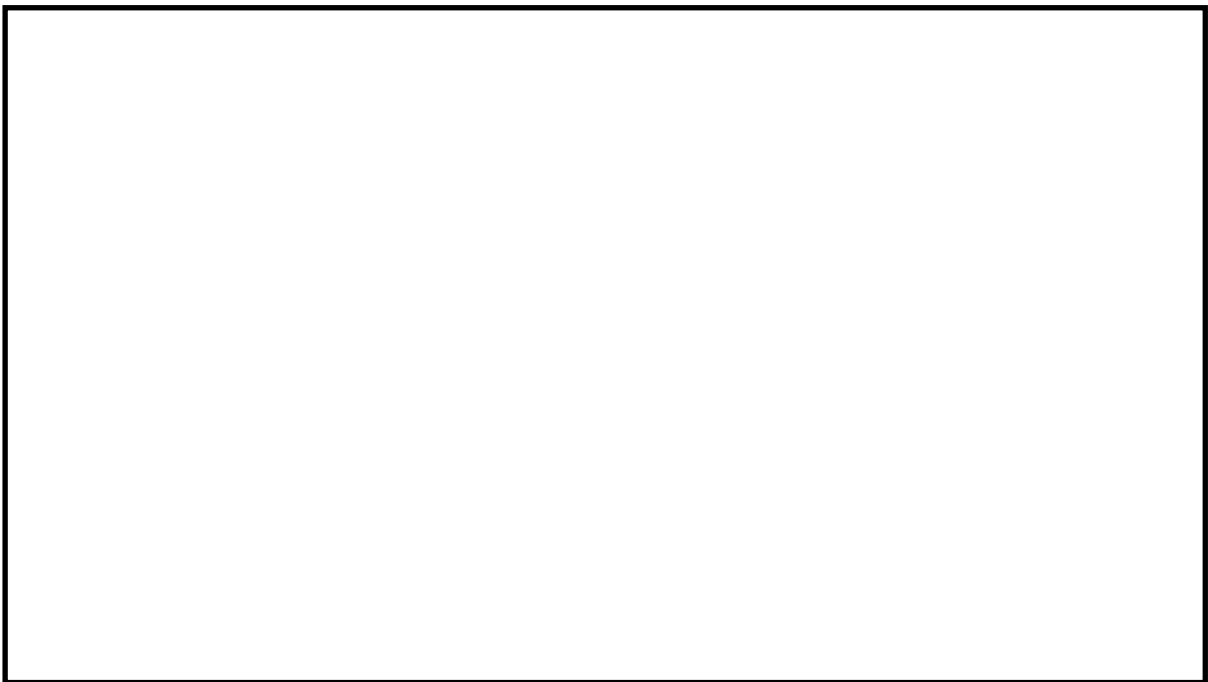

TURINYS

Alyvų šventė.....	6
Aš nežinau.....	7
Diena ir naktis	8
Dvi bažnyčios.....	9
Gražus yra vėjas.....	10
Ispaniškos spalvos.....	11
Kelmei.....	12
Man iš čia neišeiti.....	13
Mėlyna šviesa.....	14
Mylėk.....	15
Moteris.....	16
Moterys.....	17
Neapleiskit trobų.....	18
Nelogiškas lietus.....	19
Nesudrumsk tylos.....	20
Nesužinosiu.....	21
Niekam nereikia.....	22
Obuolių valgymas.....	23
Papėdėje seno dvaro.....	24
Paskutinis vasaros maudymasis.....	25
Pėdos kely.....	26
Pro rūką.....	27
Saulėlydžio žavesy.....	28
Sausį gimusioji.....	29
Sena kėdė.....	30
Senam sode.....	31
Senose kapinėse.....	32
Sodas žydi.....	33
Vėl myliu.....	34
Žiemos naktį.....	35

Alyvų šventė

*Pilna pintinė žydinčių alyvų. Ir violetinė spalva
Tvindo kambarį, kuriam lig šiolei
Dar žiemos dvasia pleveno. Kaip svyra šakos
Žydinčios ant stalo, ant tavo stalo – liudininko nebylaus
Nuvytusių vilčių, sunkių minčių ir lūkesčių bevaisių.
Bet pirštai virpantys ties puokšte
Susilies, ir staigiai plūstels kvapas iš žiedų,
Ir suplazdės širdis lyg paukštė saujoj.
Ir šitaip dera ta grubi atšerpėjus pilna pavasario žiedų
Pintinė prie staltiesės žydros, kurią per žiemą
Audei, kad nuo tąsios lipnios tamsos vienatvėj neuždustum.*

Aš nežinau

*Aš nežinau, ir man nesvarbu, ką galvoja apie mane
Gyveną virš ir šalia manęs siena į sieną,
Bet ne siela į sielą. Aš nežinau, nes tai yra
Svetimumo viršūnė: prasilenkti laiptinėje,
Apsimetant, kad niekas nepraėjo. Mūsų protėviai
Kalbėjo netgi su vėlėmis ir šešėliais, todėl jie
Iš vienvietės niekada nesizūdė. Gal todėl mane
Taip traukia į seniai apleistas sulaukėjusių sodų
Sodybas, kad ten ir akmuo turėjo savo vardą,
Ir vanduo šuliny buvo gyvas, ir žmogus suprato,
Apie ką mąsto jo karvė, pareinanti iš pievų su saule,
Įstrigusia ragų karūnoje. Ir jam nebuvo sunku
Išstart „Labą vakarą“ tokiam pat sielos žmogui,
Gyvenančiam už upės ar netgi už girios.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Diena ir naktis

*Kai diena į miško ežerą žiūri –
Žalią ūksmingą ežerą –
Dejuoja naktis: iš giliausio šulinio
Niekas tamsos jos negeria.
Diena nerūpestinga, dosni kaip vaikas:
Pribarsto žemuogių laukymę, gėles pripildo nektaro.
Naktis pagrobt spalvas iš jos rankų taikos
Ir sutemų juodas avis per klonius varo.
Paskui nusikvatoja, šiurpiai lyg pelėda
Įsliuogus į tręštantį seną uosį
Ir šnypščia: „Čia bus amžina naktis!“ Bet jūs netikėkite –
Ateis ir vėl diena vaivorykšte susijuosus,
Vainikuota vandens lelijom, palaidom auksinėm kasom.
Ji svies baltus balandžius nakčiai į veidą,
Suplos delnais, aksominėm lūpom nusišypsos
Ir vėl linksma žiūrės į miško veidrodį.*

Ilustracijos autorė Goda Rukšytė

Dvi bažnyčios

*O, mažų miestelių žavesy!
Tavy yra kažin ko nepaprasto.
Balta kaip gulbė liuteronų
Bažnyčia savo skaisčiu kuklumu
Ima lenkti raudonąją. Ažūrinis
Jos kryžius miestelio danguj –
Lyg permainų ženklas. Žinau:
Nemaino tikėjimo ištikimieji.
Bet ar aš kada turėjau tikrąjį?
Švelni kaip gulbė, ją matėme
Iš tvenkinio, vasarą plaukydamos
Tarp žalių šešėlių. Ji buvo toli
Ir vieniša tarp dunksančių
Blokų. O ši raudona – kaip atkaklus žolynas,
Pražydęs rudenį, kai viskas vysta.
Kai viskas taip griežta ir nepakeičiama nelyg tikėjimo
Dogmose.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Gražus yra vėjas

Gražus yra vėjas pavasario medžiuos.

Galbūt todėl, kad jis nepriklausomas

Kaip tamsios ežerų akys (su jomis man buvo

Lemta užgimti).

Jis primena smuiko melodiją, sklindančią pro langą į sodą,

Kurios neišmatuoti oktavom nei gamom,

Nei šimtmečiais. Gražus yra vėjas.

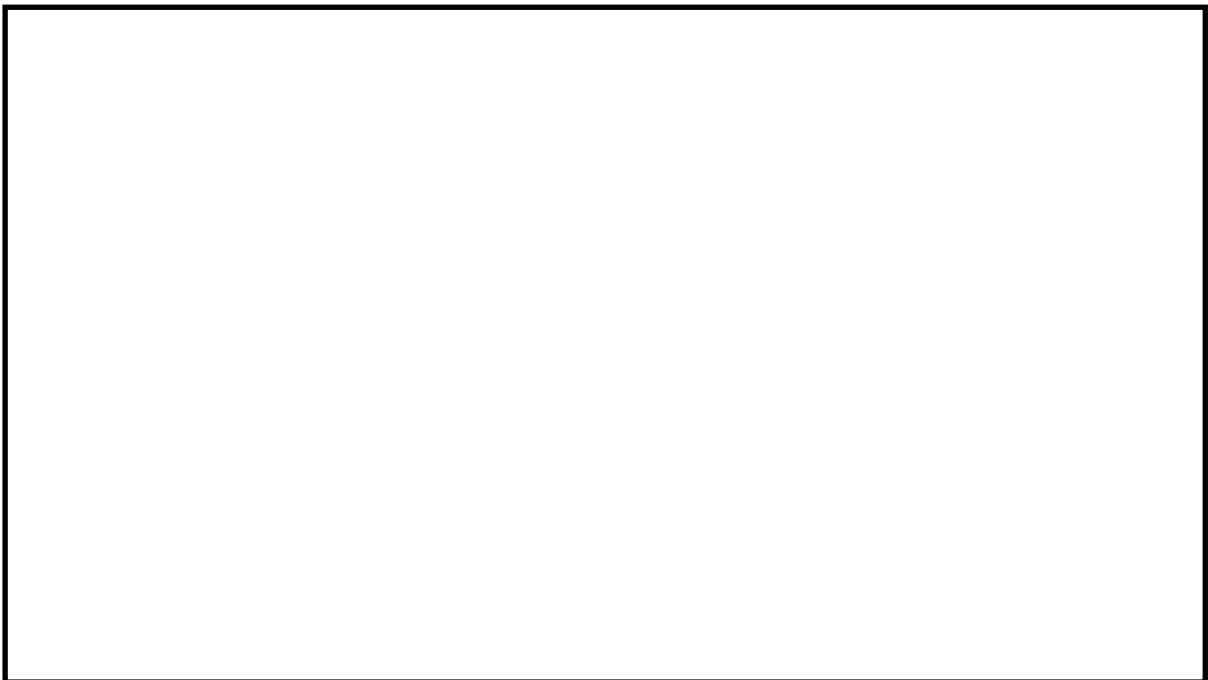
Jis kvėpia žiedadulkėmis kaip naktinės

Plauštelės. (Taip mano siela kvėpėjo kadaise,

Kai žvelgė į jų žvėrių akis,

Regėdamos ten nežengiamų girių

Laukinę laisvę).

Ispaniškos spalvos

Raudona ir juoda – ispaniškos spalvos.

Ispaniškas kraujas, ispaniška

Meilė mirčiai. Tegul degina

Saulė neapdengtą galvą.

Nuo to tik labiau geistina,

Jeigu tai – draudžiama.

Iš kur many tai, atėjusioj

Nuo jūros, ledynmety,

Išnykstant dinosauros?

Iš kur tas poreikis karščiui,

Alsio naktims, dusinančioms

Tirštu kvapų mišiniu, fantastiškai

Žydyti viskam iš karto? Palaimintas,

Aistringas, neperkalbamas

Likimas į pražūtį. Iš meilės esu

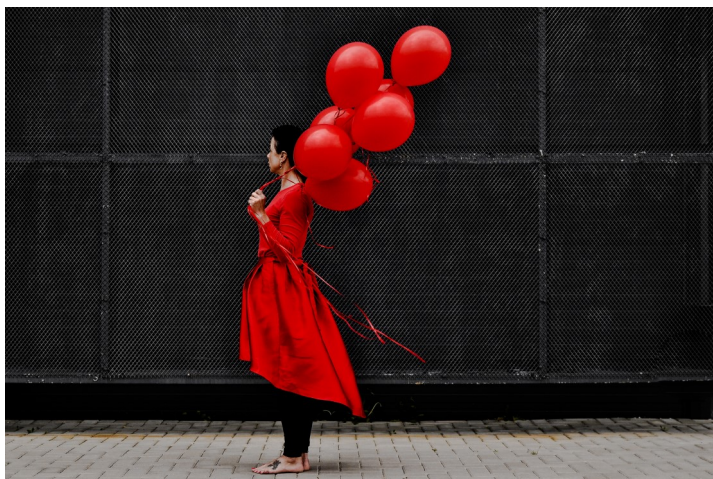
Užgimus, karštos kaip ispanų

Saulė. Iš juodo kaip akla

Kalnų naktis skausmo,

Raudono kaip rožė čigonės plaukuos

Kraujo.

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Kelmei

Neieškau nuo tavęs išsigelbėjimo, Kelme,

Čia mano jaunystė nuskendo Kražantėj, brisdama per brastą.

Dabar aš jau žydėsiu paskutiniu žydėjimu

Rudeninių raudonų astrų.

Neieškau tavyje paguodos. Tavo vieškeliais

Mano širdis basa klajoja, kai aš tave palieku.

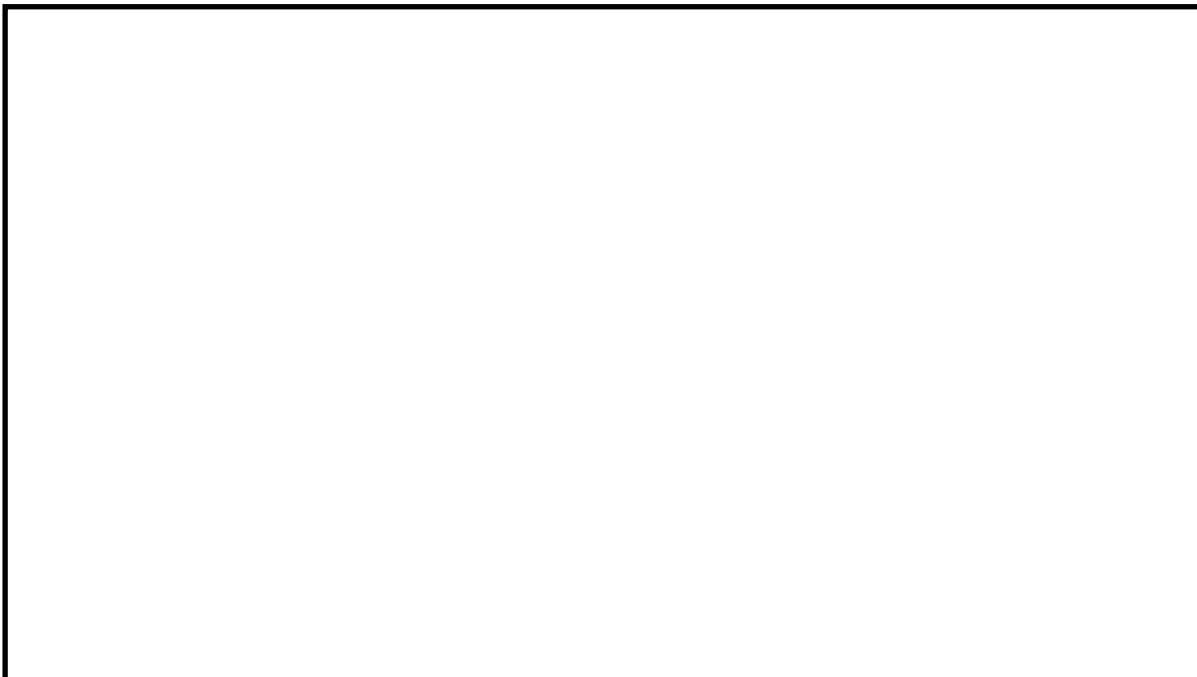
Ir laša nuo beržų rasa šalta kaip niekad.

Kur jūs nuvesite, keliai, savo dukras ir sūnus, į kokią pasvietę?

Tarp kalvų devynių sodybos ištuštėję, išsimėtę

Ir krūmais pelkės veša, ir bruknės sunkios svyra

Kaip širdys į tave, kaip širdys tyros.

Man iš čia neišėti

*Pasiilgau pirmosios žolės,
Nes mano kojos, basos ir suskirdę,
Geriausiai jaučia, jog žemė – gera.
Ta žemė, kur žydi mėlynos pievų gėlės,
Blyškaus mėnulio sesės.
Ir niekur iš čia man neišeit, net jeigu
Apšauks mane ragana ir akmenim
Užmėtys. Čia miršta mano medžiai
Ir gimsta bejėgiai paukščiukai. Čia teka upės
Krauju ir pienu. Čia buvau laiminga,
Nežinodama, kas yra laimė. Čia aš
Pavirsiu žeme ir mylėsiu jus, kurie dar
Tik gimsite po šimto ar po milijono metų.*

Iliustracijos autorė Urtė Seselskaitė

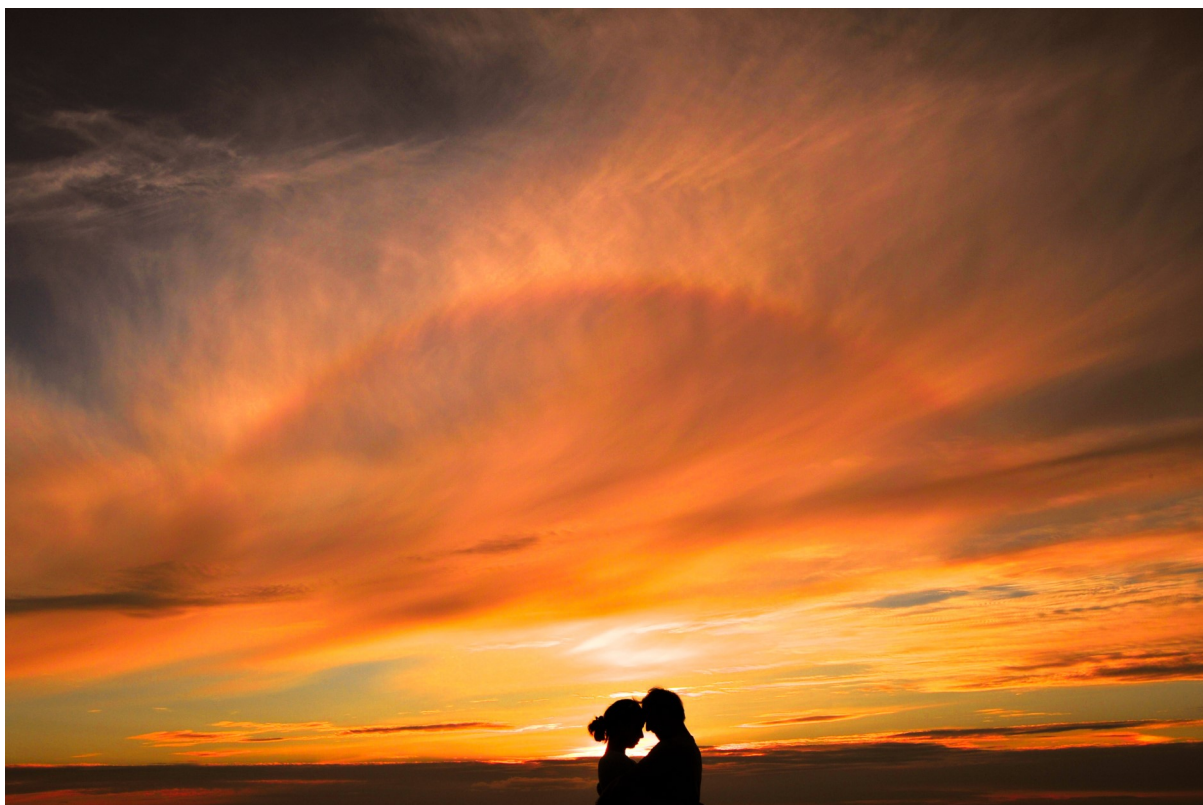
Mėlyna šviesa

*Vakaro melsvėjančią šviesą sulaikyk –
Saugok mėlynas savo akis
Nuo skaudžių spindulių, nuo blukinančio
Sielos maudulio.
Sulaikyk. Juk jos – mano saulė.
Mėlyną gaubtą nunersiu stalinei lempai –
Melsvoj prieblandoj skęs kambarys,
Ir bus lengva tave matyti
Per sapną, pilną mėlynų augalų
Lyg fantastiškam žiemos piešiny
Ir šerkšno ant ledo
Užšalusiuos vandenuos nebelankomo pliažo,
Kur tu mane iš kitų išskyrei
Už grakštų plaukimą ir drąsą
Puikiausioj iš visų vasarų.*

Mylėk

*Kol tau duota dar saulė ir žolė,
Mylėk gyvenimą, mylėk.
Paskui prapliups pilki rugsėjo lietūs
Į baltą baltą, į lelijos žiedą.
Kurį laikei savo viltim šventa,
Ir šviesą nešiojaisi veide.
Todėl mylėk, mylėki saulę viršum kūdros,
Kai linksta krūmai žydintys į rudenį,
Nors dar tiktai gegužę žemė mini.
Pabūkim nors akimirką laimingi.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Moteris

*Nei praeities, nei ateities – tik ši akimirka, trumpa kaip džiaugsmas,
Kai tu, o moterie saulėlydžio plaukais, esi gražiausia,
Išnyranti iš upės su lelijų vainiku.
O virš tavęs – beprotiškas, viliojantis dangus,
Sukurtas tik svajotojams ir paukščiams.
Tavęs ir mirusios tikriausiai lauks čia,
O einanti basų žolynų vystančių takais.
Išnyks mamutai, milžinai, epochos keisis, –
Tu liksi ta pati – žavi ir nuodėminga,
Per amžių amžius neišmokus būt laiminga.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Moterys

*O moterys, gražiais pagoniškais vardais,
Rugių laukais artėjančios į savo brandą,
Per aukštą žolę basos brendat,
Ir liūdesys nusėda ant plaukų
Rugiagėlių ramunių vainiku,
Ir gyja, jums palietus, visos žaizdos.
O moterys, šventųjų pailgais veidais,
Į amžinybę grimztat tyliai,
Pratęsusios save vaikais
Arba dainom, gražiom, kaip vakaro
Plevenimas
Viršum mieguistų slėnių,
Kai visos viltys pildos pilnaty,
Ir eina paskui jus
Lyg prijaukintas gyvulys
Su švelnumu širdy gyvenimas.*

Iliustracijos autorė Goda Rukšytė

Neapleiskit trobų

*Neapleiskit trobų, kur kvėpėjo jazminai po langu,
Kur net šulinio nebuvo, tik statinė vandens.
Kur paukštelis, susukęs gūžtelę senojoje liepoj,
Daugel metų tau suokė nuo pavasario iki rudens.
Neapleiskit trobų, kur palėpėse mirusių vėlės
Prisiglaudžia ir guodžia gūžčioj nevilty,
Kur pareinant iš tolo šviečia stogas
Praeitim tarsi kerpėm apžėlęs
Ir šventųjų paveikslai į prieblandą žvelgia seniai
Tarytum į sielą žiūrėtų Tėvynė,
Iš kurios tu kadaise šitai pirkiai ir kiemui gimei.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Nelogiškas lietus

*Sausio vidury – lietus lyg iš kiaurymės,
Atsivėrusios danguj. Jis teka
Mano plaukais, jau permirkau iki kaulų.
Sausio vidury kvepia lietus
Lyg jaunos laumės, išnirusios tamsoj
Iš žalio tvenkinio. Einu jo krantu,
Per purvyną klampoju,
Šiltas šis keistas lietus krinta
Kriokliais, putojančiais per užtvanką
Ties arkiniais dvaro vartais.
(Rodos, girdžiu, kaip darda
Karietos per grindinį žemyn
Iš rūmų). Pilas ir pilas lietus
Sausio pačiam vidury,
Nors logiškai šitaip nebūna.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Nesudrumsk tylos

*Nesudrumsk tylos vakarės,
Neateik į mano sodą, leisk man
Mėnesieną gerti nuo kaštonų,
Kuri liejas kaip žydėjimo dvasia.
Kas tau sakė, kad aš myliu
Tavo sielą – juodą naktį, juodą
Naktį, tamsią gelmę be vienintelės žvaigždės?
Mano tėvas buvo mėnuo,
Mano motė – lengvas dvelksmas
Nuo baltų aukštų lelijų
Iš darželio po langais.
Sutverta aš tai vienatvei,
Kuri kupina laukimo
Vieno didelio stebuklo,
Kuris niekad neįvyks.
Mano giesmės
Tarsi girios, pilnos paukščių,
Pilnos vėjų ir klampių mįslingų
Pelkių, kur nakvoja aitvarai.
Ir dangus į jas nužengia
Tokią naktį šviesiaplaukę,
Kai tretį gaidžiai užgieda
Ir parsineša į guolius
Aušrą žvėrys akyse. Nesudrumsk
Tylos bežadės, tegul medžiai
Laisvę ošia mano soduos vakarais!*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Nesužinosiu

Ir mirdamas jis tars: o aš buvau Paryžiuj...

Ir dengs lengva nostalgija jo žvilgsnį.

Ir aš, iš sielos labirintų grįžus,

Tikėsiu juo. Skambės varpai, migloj

Niūriausio gruodžio tilstantys.

Ir aš buvau šaly, kur gerbia meną,

Kur gatvių parsiduodančios merginos

Grakščiai Pikasą mini ir H. Milerį.

Ir aš prisiekiau sielos amžinu išganymu,

Kad daug svarbiau už auksą

Skambesys vardų nenykstantis.

Kaip klaikiai, kaip grubiai, kaip neįmanomai

Provincijos poetę keiks girti

Išsekę snobai didmiesčių aludėse.

Ir sugalvosiu sau vienintelį nepakartojamą gyvenimą.

Didesnį už saldžiausią nuodėmę,

Šventesnį už teisuolio liūdesį.

O ten, Paryžiuj, lietūs lyja ketvirtadieniais,

Tenai yra daug tobulybės formų,

Tačiau, atvėrus langus, neišgirsi jūros užesio,

O virš manęs siūbuos dangaus žvaigždynai –

Sutvėrėjo pradmenys,

Ir tarsi tūkstantis kitų išeivių

Iš savęs nesužinosiu niekad,

Kaimo aš ar miesto pusėje.

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Niekam nereikia

Niekam nereikia liūdnų eilėraščių.

Menas jau yra užsakomas

Kaip gėrimas. Viskas perkama,

Viskas parduodama: senas

Pasaulis nieko naujo negali

Sukurti. Lyg vergė turguj

Laukiu savo eilės: gal ir mane

Kas nors nupirks už vieną

Švelnų žodį, už prisiminimų

Liūdesį.

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Obuolių valgymas

*Kaip pavaldūs mėnuliui potvyniai,
Taip pavaldus mano kraujas liūdesiui.
Užtiesiu stalą staltiese, apkrausiu jį vaisiais.
Lauksiu svečių sekmadienį. Svečių, kurie nieko
Neprašo, pasėdi tyliai ir išeina, kvapą namų
Išsinešdami, kad juos pažintų šunys gatvėje,
Kad lyžtelėtų ranką už tai, kad manęs neužmiršo –
Aplankė. Už tai, kad valgėm iš vienos lėkštės obuolius,
Ir buvo mūsų mintys tobulos tikėjimu į vaisių saldžią
Dvasią. Ir sklandė viršum mūsų atodūsis: „Ak, mano gerasis!“
O kažkas nekvėpuodamas stebėjo mus, iš prietemos išniręs,
Kažkas, čia gyvenęs prieš keletą mėnesių. Žiūrėjo, kaip
Obuolius ėmėme ir kėlėm juos prie lūpų lyg auką už mirusius.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Papėdėje seno dvaro

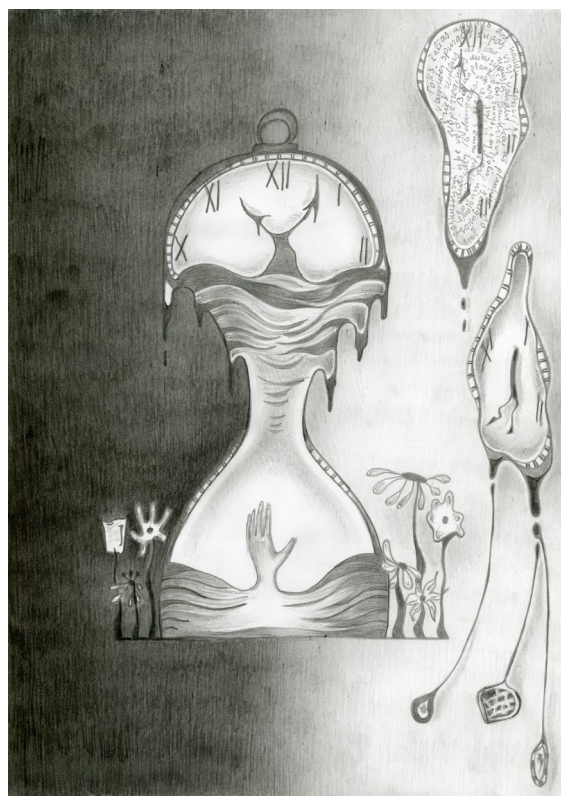
*Tas tvenkinys – tarp dviejų kapinynų
Žalsvas vanduo, jis pilnas
Šviesių šešėlių. O ant kalvos
Dunkso dvaras, apsuptas
Šimtmečius vis tų pačių qžuolų
Ir liepų. Medžių išpuvusios
Drevės slepia savy legendų
Miglotą žavesį ir tikrovės rūstį.
Žydi lelijos, debesys grindžia
Dugną, supasi kirai ir gulgės
Ant vandens, lyg būtų išsiuvinėtos
Dvaro jaunai šeimininkei
Ant vėjyje plazdančios
Suknios. Miega kapuos
Ir prasčiokai, ir buvę bajorai.
Tylos veik netrikdo lengvas
Pliuškenimas plaukiant.
Šitiek dangaus, šitiek lengvumo
Ir savasties tam tvenkiny,
Pilnam gaivalingos gyvybės
Tarp dviejų kapinynų, papėdėje
Senojo dvaro.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Paskutinis vasaros maudymasis

*Toks žalias apynys ant karklų apsvijęs
Lengvutės spurgos supas virš vandens,
Kai aš plaukiu po jais paskutinįsyk
Prieš rudens atšiauriausią baudžiovą.
Neperregimas duburys: ten žuvys,
Ten žolės, išaugusios be saulės ir be vėjo,
Bet aš plaukiu tarp jų
Ir liejasi užuojauta į sielą
Iš dangaus, nors ievose
Seniai lakštingalų nėra. Pro
Perregimus lapus tik kregždės liūdnos
Dar žiūri į mane, lyg būčiau
Įsigudrinus pražysti rudenio gėlė
Vidury užėjusios nendrėm
Ir maurais upėm.*

Iliustracijos autorė Urtė Seselskaitė

Pėdos kely

Tie patys keliai. Tik mano pėdos praaugo

Vaikiškas mano pėdas juose.

Tie patys medžiai. Tas pats lieptas

Ir akmuo, įšildytas saulės.

Atsisėdu ant jo ir man rodo,

Kad visas mano gyvenimas

Sutelpa į šitas pėdas, iš kurių

Geria žvitrus žvirblis, tikėdamasis

Pavirsti žmogum.

Ilustracijos autorė Goda Rukšytė

Pro rūką

*O, koks nežvelgiamas rūkas,
Palaidojęs skersgatvius, žmones!
Mergaite, žiūrėk – iš kasų tau
Išslydo raištelis raudonas.
Lyg tolimas džiaugsmas jis šviečia
Tenai, ant šaligatvio plytų,
Kai varva drėgmė nuo erškėčių
Ant dar neišskridusio vyturio.
Praeiviai giliai atsidūsta,
Atpratę svajoti seniai,
Ir slenka į sutemas pustuščiai
Šilti, apšviesti traukiniai.*

Saulėlydžio žavesy

Saulėlydžio žavesy aš gimiau.

Didžiulis ugnies diskas lietėsi žemės.

Girdėjosi, kaip teka upės ir auga medžiai.

Saulėlydžio žavesy aš gimiau.

Liūdėjo rožės qoty.

Buvo dar akimirka iki tamsos,

Akimirka iki gimtosios nuodėmės.

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Sausj gimusioji

O gimti man lėmė sausį.
Pačioj jo pradžioj, kai skverbias
Tamsa begalinė šerkšnu į krūtinę...
Saule, sugrįžki! Šaukiu išsigandus
Kad ji nepranyktų visiškai visatos ūkuos.
Šildausi prieš sniegenų aukurą –
Šermukšni, aplipusį uogom aitriom
Bučiuoju gėles ant upės ledinių skliautų –
Veltui sušildyti lūpomis jas bandau
Tik juoda ir balta: many ir vakarėj
Prieblandoj – juodvarniai ir pūga.
Todėl taip ir traukia į mišką,
Kur šniokščia eglės, tamsesnės už kančią,
Bet kvepiančios, gyvos, smingančios
Skaudžiai į sielą.
Kaip viltis į vasarą, viltis į beribę šviesą,
Be kurios ir mirtis būtų beprasmiška,
Nes mirti nemylint,
Vadinas, išnykti nebuvus
Nei gėle nei angelu
Kažkam reikalingu kaip kraujas,
Kažkam nepamirštamam, kaip saulėlydis
Lange, atgręžtam į vakarus,
Kai dienos slenka vakarop,
Be perstojo voverėms gausėjant
Senoj belapėj liepoj,
Pasodintoj mano pirmąjį pavasarį.

Sena kėdė

*Prie lango dar ta kėdė tebestovi.
Ant kurios vaikystėj sėdėjau,
Parietusi kojas.
Senelė skalbė virtuvėj,
O aš jai skaičiau iš vaikiškos knygos,
Nepažindama raidžių.
Senelė žiūrėjo ir šypsojos,
Nes už lango žydėjo jazminai,
Nes visos durys buvo atvertos
Gėriui ir amžinybei,
Su kuriais mums reikės susilieti
Pabuvus truputį žmonėm.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Senam sode

*Senam sode, kur varnalėšoms
Užtenka vietos, tokiom aukštom,
Kad atsisėdus jų pavėsy
Užsimiršti, jog ne čionai esi užgimus.
Senam sode, kur čiulba liūdintis
Kikilis, ir obelų skliautuotos šakos
Pasineria į dangų, mėlyną
Lyg inkrustuotų vazų stiklas,
Kai niekas jo rimties netrikdo,
Ir kraujas teka gyslom, paklusęs
Šnaresių tyliųjų ritmui, suprast
Imi, kas taip ilgai kankino sielą,
Ko pranašai nežino, ir meno formose
Tarsi narvuos lig šiol dar
Neuždarė genijai.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Senose kapinėse

*Pakelt akių neišdrįstu į Kančią,
Aukštyn iškeltą. Ką gi – viskas kartojas
Many nuo pasaulio pradžios. Už viską
Krauju sumokėta. Už akimirką džiaugsmo –
Visu gyvenimu. Pakelt akių neišdrįstu,
O dangus žvaigždėtas ir skambantis,
Ir dvelkia viltim sulaukėjusios gėlės
Senose kapinėse, kur ir mane galbūt palaidos.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Sodas žydi

*Sodybvietėje sodas sulaukėjęs
Vidurdienį, gegužės vidury,
Taip graudžiai, prakilniai taip pražydėjo,
Kaip veidas švento kankinio
Plėšikų, latrų, prasigėrusių būry.
Atėjus pasėdėti ant seno slenksčio,
Kuriuo jau niekas grįžęs iš svečių šalių nepabučiuos,
Už sielas pasimelsiu kenčiančias
Ir paprašysiu Viešpaties ir sau kančios,
Kad ji nušviestų sielą pranašystėmis
Apie kažką, kas slepias tarp žvaigždžių.
Kaip graudžiai, įkvėptai kaip sodas žydi,
Lyg būtų galima pradėti viską iš pradžių!*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Vėl myliu

*Vėl myliu lyg žiauriajam romanse,
Lyg naivi skaidriasielė ištįsus liesa paauglė,
Lyg su vyru nė karto nebūčiau
Gulėjus, nepatyrus klastos,
Geismo gyvuliško ir visos, kas susiję
Su tuo, bjaurasties. Vėl aš myliu.
Ir dangus aukštas, tyras. Skamba
Rudenio oras, lyg gaustų varpai.
Ir švytėdama vaikštau po gatves,
Lyg man būtų vėl trylika.
Lyg pražyodus, paneigdama logikos dėsnius,
Rudenio soduos gėlė. Mano
Akys akis jo suranda, tačiau
Kūnas netirpsta po jo pirštais karštais.
Aš iš tolo plaukiu tarsiu degantis laivas
Į jo tylų, aistrų nebetrikdomą krantą
Tarsiu pirmą, vienintelį kartą
Kaip sustojusio laiko erdvėj.*

Nuotraukos autorė Aušra Saponkienė

Žiemos naktį

*Liūdnos ledo lelijos sausio vidury ant stiklo
Tyliai dainuoja apie išėjusius.
Tobula yra tylą vienatvėje
Kaip šerkšnas ant beržo saulėlydį
Visuotiniam širdžių apledėjime.
Atidaryk duris į begalinį dangų,
Atidaryk vidurnaktį duris,
Atspėk iš žvaigždžių ateitį
Užpustytam sodui ir paukščiui žvarbusiam,
Pašauk iš tamsos savo gentį išnykusią
Prie jaukiai rusenančio židinio -
Tegu ji iš naujo perskaitys likimo knygoje,
Jog miršta drugeliai liepsnoj
Tam, kad šviesiau ir šilčiau taptų gyvent
Pasilikusiems.*

